

Psalm 44

De compositie stoelt op een tweevoudig uitgangspunt!: Het antifonaal zingen, zoals vanouds gebruikelijk in de liturgische gebedsdiensten dus het zingen in twee koren afwisselend op een eenvoudige psalmtoon, en op het weergeven van wat als een soort tableaux in de psalm is vervat en uitgebeeld.

De psalmformule, die voor het eerste idee wordt gebruikt, is de achtste toon, voor ingewijden: mixolydisch plagaal of tetrardus plagaal. Deze in hoofdzaak reciterende formule wordt in de begeleidende factoren zoals het orgel omweven met eigen muzikale gedachten, die meestal de aandacht geleiden naar het volgende tableau. Bovendien heeft deze breed voorgedragen formule zeker aan begin en eind iets majesteitelijks en eindeloos. Zo stroomt ongemerkt iets van een eeuwenoud mystiek geloofsgegeven de compositie binnen.

Het tweede idee, waarop de compositie is gebaseerd, is het weer -geven van passages uit de psalm naar hun poëtische inhoud. Die is in het algemeen dezelfde als die van het Hooglied, nl. de liefdevolle genegenheid tussen twee geliefden, vanouds volgens de joodse en christelijke traditie de weergave van de liefderijke verhouding tussen God en zijn uitverkoren volk. Die betekenis heeft zelfs de tekst doordrongen in de vertalingen, zodat we hier in de Vulgaat de term God als aanspreking tegenkomen als de geliefde wordt aangesproken. Vermenging van tekst en interpretatie. In ieder geval is de tekst rijk aan verbeeldingskracht met een oosterse prachtlievendheid, die leidt tot breed uitgesponnen haast theatrale taferelen.

Het deel 2 (Speciosus forma) omgeeft de geliefde held met dans (1) en spreekkoren, die leiden tot zegewens tot in eindeloosheid (2, eindeloze herhaling en zeer lang aangehouden tonen. De geliefde wordt in volle glorie als veldheer ingehaald (3), bij de uitroep :Regeer!